

TORNARAN A BUSCAR-ME

HATERO & LAHOZ

Traducció de Xavier Solsona

LLUNA ROJA

Obra guanyadora de la 4a. edició del
Premi la Galera Joves Lectors
amb la col·laboració del Club Kirico

Títol original: *Volverán a por mí*

Primera edició: febrer de 2012

Disseny de coberta: Book & Look
Imatge de coberta: Leo Flores
Disseny d'interior: Adriana Martínez
Maquetació: Marquès, S.L.

Edició: Marcelo E. Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Josan Hatero i Use Lahoz, 2011, pel text
© Xavier Solsona, 2012, per la traducció
© Shutterstock, per les fotografies de coberta
© La Galera SAU Editorial, 2012,
per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 — 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Liberdúplex
Ctra. BV-2249, Km. 7,4
Pol. Ind. Torrentfondo
St. Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-1.754-2012
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4349-2

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaicig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Em dic Giulietta Hamilton, tinc setze anys i crec en els monstres.

Crec en els monstres perquè l'estiu passat en vaig matar un. Quan som nens, els intuïm, els veiem a sota el llit o al fons de l'armari. Em fa l'efecte que té alguna cosa a veure amb l'instint, amb una memòria col·lectiva i primitiva que, amb el pas dels anys, els adults ens trinxen. Sembla que per fer-se gran s'ha de deixar de creure en els monstres, en el sobrenatural. Però els nostres avantpassats sabien que existien, ens han deixat milers d'històries que parlen d'ells, d'éssers mitològics, de déus salvatges, de criatures repulsives més antigues que els homes.

Els temps han canviat, és cert, però els monstres ens continuen envoltant. El seu secret és que han après a

camuflar-se entre nosaltres. El teu professor de matemàtiques en podria ser un. O aquesta veïna amb qui sovint t'encreues al replà de casa. Avui dia els monstres són tan normals que no criden l'atenció. Però sota aquesta capa de normalitat batega una pell de monstre. Això ho vaig aprendre l'estiu passat. L'estiu passat vaig aprendre que ser diferent és perillós.

PRIMERA PART

1 IRIS

La gent sol desfer-se del que no entén.

Per això els meus pares ara em porten a l'Acadèmia Fènix, una mena de presó d'estiu per a nois problemàtics (segons he pogut veure a internet) on esperen que em recondueixin, en paraules del meu pare, «pel bon camí».

La gent mira d'encasellar el que no comprèn per poder-se'n oblidar i continuar la seva vida ordenada. Intenta etiquetar-te: tu ets el graciós, tu la *pija*, tu l'esportista, tu el conflictiu, tu l'estudiosa... En el cas dels bessons, la cosa encara és pitjor, perquè llavors és com si un fos el yin i l'altre, el yang. Saps el que vull dir? Si

un és formal, sens dubte l'altre deu ser l'eixelebrat; si una és l'alegre, l'altra és la tristoia; si un és el somiador, aleshores l'altre és el pràctic. Te'n fas una idea, oi? És com si, en no poder distingir-te físicament, t'hagin de buscar una diferència de caràcter. T'etiqueten i així tot és més senzill.

La meva germana bessona, la Ivette, és la bona. És una cosa que vaig descobrir de ben petita. Tothom se'ns acostava i solia dir: «Mira la Ivette, que tranquil·la i bona nena que és. En canvi, l'Iris és un bitxo.» «Es veu d'una hora lluny que l'Iris és l'entremaliada.» I la cosa va anar empitjorant amb els anys. «Quins rampells que té l'Iris.» «L'Iris té molt caràcter.» Sempre m'he preguntat per què, quan algú té mala llet, s'acostuma a dir que té molt caràcter. En fi. El que vull dir és que, quan tota la vida has hagut de sentir que ets dolenta, al final t'ho acabes creient. I si et passa alguna cosa i no saps com reaccionar, automàticament penses: Què faria la meva germana? Com actuaria la Ivette? I llavors fas tot el contrari. Per demostrar que tens personalitat pròpia, m'imagino. Sí, ja sé que sembla absurd, és veritat. Però crec que si algú fes l'esforç de posar-se en el meu lloc ho entendria. Perquè quan

has comès un error, el que de debò vols no és que et perdonin, sinó que t'entenguin.

Però no vull perdre el fil dels meus pensaments. Sé que el que vaig fer no va estar bé. Però ho vaig haver de fer. M'explico. Sempre que a la Ivette li agradava un noi, a mi m'agradava el tipus de noi contrari. Si a ella n'hi agradava un de ros, jo perdia el cap per un de moreno. Si ella es forrava la carpeta amb les fotos d'un futbolista jove, jo ho feia amb les d'un escriptor madur. Si ella preferia els vampirs, jo escollia els homes llop. I així amb tot: quan ella va decidir tallar-se els cabells per «semblar més gran», jo me'ls vaig deixar llargs i em vaig fer metxes blaves estil manga. El meu error va ser pensar que aquest sistema funcionava en sentit invers. Quan em vaig enamorar (bé, quan vaig creure que m'enamorava, ara no ho tinc clar. Què t'esperaves? Tinc setze anys, no tinc experiència en aquestes coses!) del Jonas, un noi de l'últim curs, amb els cabells llargs que li tapaven la meitat de la cara, caçadora de cuir negre del seu pare, samarretes de Paramore i botes militars, el més lògic és que la Ivette s'hagués encapritxat d'algun noiet ros amb camises de marca i pantalons de pinça. Però no. Quan va descobrir que jo

estava interessada en el Jonas, la Ivette va decidir que el Jonas era «la repera». Així, vaig veure que havia de córrer riscos i avançar-me a ella. Una tarda, en sortir de l'institut, em vaig plantar davant del Jonas i, sense tallar-me un pèl, li vaig preguntar si aniria a la «festa de primavera», una horterada que celebraven al meu institut copiada segurament d'alguna escola estrangera. Em va contestar que sí, que esclar que sí. Quan s'és adolescent ningú es vol perdre una festa. Li vaig dir que em passés a buscar i que hi aniríem junts. Ell em va mirar entre sorprès i divertit. I va dir que sí, que i tant, que passaria a buscar-me. Quan vaig arribar a casa vaig demanar a ma mare que em comprés el primer vestit llarg de la meua vida: negre com l'ala d'un corb, amb un escot paraula d'honor i de molt vol.

I va arribar el dia de la festa. Fidel a la seva paraula, el Jonas va aparèixer amb texans negres, camisa blanca i una corbata negra amb calaveres i túbies encreuades en vermell, estil pirata. Juro que gairebé em desmaio quan el vaig veure. Vam anar caminant a l'institut (només és a quatre cantonades de casa) i, no exagero, aquests encara no vuit minuts que vam trigar

a arribar tots dos junts, tots dos sols, van ser els més emocionants de la meva vida fins a aquell dia. Estava tan nerviosa que a penes vaig dir una paraula. Així que vam entrar al poliesportiu van començar a posar la música. Tot era perfecte. Fins a aquell moment. Llavors el Jonas em va dir que se n'anava a saludar els seus col·legues. Així doncs, me'n vaig anar al lavabo a comprovar que el maquillatge continués a lloc i a mullar-me els canells perquè, encara que no feia calor, jo sentia que en qualsevol moment m'encendria com una torxa. Quan vaig sortir del lavabo no el vaig veure. Tampoc era qüestió de posar-me a buscar-lo com una nòvia («nòvia», quina paraula tan estranya) gelosa. De manera que vaig anar a saludar els meus companys de curs una estona. Després em vaig prendre un refresc. I més tard vaig començar a menjar patates fredes i cacauets de la taula que hi havia en un costat de la pista. Van passar els minuts, molts minuts, i no veia el Jonas per enlloc. Així que vaig decidir fer un tomb com qui no vol la cosa. I aleshores els vaig veure. El Jonas i la Ivette fent-se un petó al costat de secretaria. Els seus braços envoltaven la cintura de ma germana, els seus dits s'enredaven en els cabells de la Ivette, els

seus llavis es fonien en els de la meva bessona, idèntics als meus. La Ivette, amb els cabells curts per semblar més gran i un vestit també curt de color rosa xiclet que li donava un aire de nena que ha crescut massa ràpid. No sé per què, però quan els vaig veure em vaig amagar darrere una columna del passadís, com si fos jo la que estigués fent alguna cosa dolenta. Em faltava l'aire. Al cap d'una estona que a mi se'm va fer eterna, vaig fer mitja volta i me'n vaig tornar a casa caminant. El trajecte se'm va fer molt més llarg que a l'anada. Quan vaig arribar, ma mare, sorpresa, em va preguntar on era ma germana. «Si vols saber on és li hauries de posar un collaret, a aquesta gossa», li vaig contestar, i me'n vaig anar directament a l'habitació.

El dilluns següent, mentre tothom era a classe, vaig demanar permís a la professora per anar al lavabo. Vaig sortir de l'institut, vaig ruixar amb benzina la moto del Jonas i hi vaig calar foc. Així de senzill. Així d'alliberador. Quan la gent va sortir alarmada per les flames i el fum, jo estava ajaguda a l'herba petant-me de riure.

Ja fa una estona que hem deixat la carretera principal i ara enfilem per un camí de mala mort. La veritat

és que la naturalesa salvatge d'aquesta zona és espectacular. És gairebé ridícul que vivint a Leeds aquesta sigui la primera vegada que vaig a Escòcia. I és trist que sigui per tancar-me en la misteriosa Acadèmia Fènix, el lloc on els joves de bona família són reconduïts pel bon camí. Quan els meus pares em van dir que em deixarien aquí durant l'estiu, ho vaig buscar per internet, però resulta que aquest lloc no té pàgina web. Com si fos una institució d'una altra època, una edificació emmurallada enmig del no-res. I per a més inri, és a prop del Loch Arkaig, un llac que té fama d'encantat i uns paratges amb noms com la Milla Fosca o el Bassal de les Bruixes. Quan el vaig descobrir, vaig dir a ma mare que en l'equipatge també hi posés una pistola amb bales de plata i una ampolla d'aigua beneïda, però és evident que ma mare no té sentit de l'humor.

«Ja hem arribat.» Això ho acaba de dir el meu pare. Ell condueix mentre ma mare fa veure que dorm, com ho ha fet tot el camí per no haver de parlar amb mi, «la filla dolenta».

Som enmig d'un bosc, frondós i fosc. O això sembla. Enmig del no-res. Acabem de travessar una reixa

alta i l'Acadèmia Fènix es dibuixa al fons retallada en el capvespre com una foto en blanc i negre. Tot té un aire fantasmagòric. Se suposa que aquí he de passar els dos pròxims mesos, sense contacte amb el món real, mentre els meus pares i ma germana, Ivette la bona, fan un creuer pel Mediterrani. Se suposa que en aquest lloc deixat de la mà de déu em reconduiran «pel bon camí». I el pitjor de tot és que jo només penso que serà el primer cop que dormiré separada de la meva germana.

Baixo del cotxe. A l'esplanada que serveix d'aparcament improvisat hi ha altres nois i noies, castigats com jo, que diuen adéu als seus pares. Veig un noi alt i prim com una figura del Greco que s'acomiada d'un home, el seu pare suposo, amb una encaixada de mans. Em pregunto si el meu pare farà el mateix. La veritat és que no m'aniria malament una abraçada. Com si m'hagués llegit el pensament, ma mare m'agafa de les espatlles i m'estreny contra el pit. Tanco els ulls i puc ensumar el seu perfum de gessamí.

—Porta't bé. —No m'ho diu com una ordre; ho diu com una recomanació.

—Ho faré.

—Val més així —diu el meu pare amb el front arrufat—. No et pots ni imaginar el que ens costa aquest lloc.

Faig que sí en silenci, avergonyida i ferida, i agafo la meva maleta de rodetes. M'acosto al pare per fer-li un petó, però es gira sense dir-me adéu i puja al cotxe.

—Dos mesos passen volant —m'anima la mare.

—Tant de bo —sospiro.

—Segur que hi faràs amics —afegeix, mentre obre la porta del cotxe. Els miro per última vegada, esperant que al final em diguin que tot ha estat una broma perquè escarmenti i que puc tornar a casa si prometo que em portaré bé. Però el pare engega el cotxe i comença a fer la maniobra per sortir del recinte.

—Tenien ganes de desempallegar-se de tu, eh?

Em tombo sorpresa. La que ha dit això és una noia gòtica, petita i molt guapa, amb la cara maquillada d'una manera que només se m'acut descriure com a agressiva, una mica a l'estil Alice Glass, la cantant de Crystal Castles. Porta una camisa de ratlles horitzontals negres i blanques, a joc amb les mitges que li arriben fins als genolls, una minifaldilla negra ampla i unes botes també negres. Sota el serrell tallat arran de

les celles li brillen uns ulls molt blaus.

—No et preocupis, els meus també estan farts de mi —diu somrient—. Em dic Giulietta.

—Jo, Iris.

Ens posem a caminar juntes pel caminet de grava, arrossegant les maletes amb esforç. Un complex d'edificis grisos s'aixequen entre els arbres. Seria incapaç de dir en quin any es van construir. Tret d'un gran fanal que hi ha just davant de la porta d'entrada, tot sembla que tingui més de dos-cents anys. Si l'arquitecte s'havia plantejat imposar por, la meva sincera enhorabona.

—Quin espant! —diu la Giulietta.

—Tens tota la raó. Fa posar els pèls de punta.

Aleshores, el noi d'abans es gira i ens mira directament com si ens hagués sentit, però no diu res.

—Bé, amb una mica de sort sembla que almenys aquí no ens avorrirem —diu la Giulietta amb un somriure murri.

2 GRECO

El primer que vaig voler fer, així que vaig arribar, va ser tocar el dos. Sortir corrents i no parar fins a arribar a l'habitació de casa meva, córrer enrere en el temps, quan encara era un nen i els problemes no existien. Jo sé que un no es pot penedir d'haver crescut, d'haver fet disset anys, però un cop més em va envair aquesta sensació d'insatisfacció amb mi mateix més que no pas amb el món. A qui no li ha passat alguna vegada? Aquesta sensació de la qual em costava tant desprendre'm i que m'havia acompanyat durant tot el final de curs. En aquell instant em vaig penedir de no haver estudiat prou i d'haver-me passat l'any amb la Laura

i els seus amics, fent el que no havia de fer i el que els meus pares ni tan sols s'arribarien a imaginar. El record de la Laura em va tornar a ferir, i vaig pensar que si algun dia era capaç d'oblidar-la no sabia com celebrar-ho.

Jo ja sabia que allò era un campament d'estiu diferent dels que havia anat de petit amb l'escola. Era diferent perquè era per a nois problemàtics, amb suspensos, amb caràcters conflictius, esgarriats i rebels, inadaptats; nois i noies de la meua edat que no eren el que se sol dir «exemplars». Si els meus pares m'hi havien dut era per alguna cosa. Igual que la resta de nois i noies que veia entrar i que s'acomiadaven dels seus pares com jo, sense cap convicció i amb molts remordiments.

La porta davant la qual em van deixar els meus pares era de ferro, altíssima, i pesava molt més del que semblava. Abans d'entrar em vaig acomiadar d'ells movent la mà i dient en veu baixa «adéu», i al cap d'un moment el Bentley del meu pare es perdia en el buit enmig d'un rastre de pols.

A l'entrada del centre ens van obligar a canviar-nos de roba. En una habitació sense finestres em vaig

treure els pantalons i la samarreta davant la presència muda d'un vigilant que també em va agafar el mòbil, les claus de casa, dos xiclets i la mica de diners que duia. Quan va agafar els meus pantalons en va separar el cinturó i el va guardar a part. Feia olor de resclosit, de suor, com si no haguessin ventilat aquell espai des de feia anys. També la roba que em van donar (una des-suadora, uns pantalons amb la cintura de goma, unes quantes samarretes blanques i unes sabatilles amb el meu nom escrit a mà) feia pudor d'armari tancat, com si no l'haguessin rentat, igual que fa olor el passat quan es visita un parent llunyà. No feia aquella olor de detergent ni de suavitzant de la roba que ma mare rentava a casa. Em va sorprendre que sabessin la meua talla i que tinguessin la roba ja assignada per endavant, però no vaig gosar dir res. Per què? Jo vaig continuar anant a la meua, cordant-me les sabatilles i llavors sí, llavors, mentre m'aixecava i em mirava de reüll en un petit mirall, em vaig recordar de ma mare mentre omplia uns papers i em preguntava el número de peu (em va estranyar que no ho sabés: no se suposa que les mares saben aquestes coses?), una tarda que estava molt nerviosa; d'això feia si fa no fa un mes o

dos. Un cop vestit amb el xandall del centre ens van obligar a sortir al pati i fer una fila. Des d'allà, vaig alçar la vista i a la llunyania vaig distingir la torre grisa, com a emblema d'un univers de ciment.

Tot era gris.

El terra, les parets dels pavellons, les fonts del pati (hi havia moltes fonts, massa), els uniformes dels vigilants i també el rostre de la directora, miss Fury. Era un rostre tan blanquinós que, només de mirar-lo, provocava un calfred, com si un corrent d'aire gelat et traspassés la mirada. Vaig pensar que devia fer servir un maquillatge antic, de senyores grans que de vegades sembla que s'enfarinin la cara en lloc de maquillar-se. O potser és que estava malalta, potser era això, perquè semblava tan enfadada amb el món com amb ella mateixa.

Vam anar entrant a l'aula. Totes les taules estaven separades. Era impossible parlar amb el company del costat, i fins i tot es feia difícil aixecar-se i distingir el que escrivia el company del davant. Era més tenebrós que el que havia vist per internet. Sabia que seria un estiu dur, que m'ho mereixia i que més que un centre on repassaríem assignatures es convertiria en una

temporada de càstig. Vaig entendre per què ens havien donat una dessuadora en comptes d'una samarreta: tot i que era estiu, a l'interior dels edificis feia fred. Havien estat tancats tot l'any, i era com si el fred de l'hivern s'hagués quedat a dins esperant que arribéssim. Feia més fred a dintre la classe que a fora.

Fins que no es va asseure l'últim alumne, la directora no va entrar a l'aula. Ho va fer amb pas decidit, marcant el ritme amb els tacons i deixant darrere seu un so de música fúnebre. Quan el silenci regnava lliure de traves, va començar a parlar. Quan ho va fer vaig sentir com si el terra cruixís. Però aquell estremiment no era més que la tremolor dels meus peus en sentir aquella veu arrugada, feta d'esquerdes i fum, com si fos d'home, ronca i fosca. Com podia ser que tingués una veu tan masculina?

—Els vostres pares us han enviat aquí perquè no heu aprofitat el temps durant el curs. Heu suspès unes quantes assignatures, heu causat problemes i no us heu comportat com unes persones dignes. —Va fer una pausa, com si necessités agafar aire, i em vaig fixar en els seus ulls, que succionaven la mirada de tots nosaltres com si fos una qüestió de magnetisme—. Però

el pitjor no és això! No! Resulta que no n'heu tingut prou de fer el mandra, de tacar els cognoms dels vostres llinatges amb la desgràcia i un comportament miserable! I ara els vostres pares us han enviat al centre perquè els heu decebut. Espero que sigueu conscients del que heu aconseguit, perquè decebre els pares és una cosa tan indigna com el menyspreu: el mateix menyspreu que em mereixeu fins que no em demostreu el contrari. Aquí no se us permetrà decebre ningú, esteu avisats. Els vostres pares confien en aquesta institució, pel nostre passat gloriós i pel nostre prestigi, i us puc assegurar que quan sortiu d'aquí ja no els tornareu a decebre: d'això me m'encarregaré jo.

Escoltava amb atenció, com si la veu d'aquella dona em tingués hipnotitzat. Ningú s'atrevia a parlar, ni tan sols a mirar enlloc més que no fos la cara, els ulls, la boca d'aquella dona esgarrifosa en la veu de la qual estaven escrits amb majúscules l'amenaça i el perill més imminent. Era l'encarnació del poder portat a l'extrem. En l'assignatura d'història havia llegit textos sobre indrets on algunes societats enviaven els habitants malencaminats per reinserir-los, i em va recordar tant allò que fins i tot des de la fredor de l'aula vaig

visualitzar una pàgina d'aquell llibre i una fotografia en què apareixien persones vinculades per l'esforç com si tinguessin les cames de cotó fluix.

—I us convido que, quan sortiu de classe després d'aquesta primera hora, observeu les fotos que pen- gen al passadís, les fotos d'antics habitants d'aquest centre, tots ells triomfadors avui dia. Alumnes que al seu dia van passar per aquí perquè les seves vides en algun moment també es van veure desenfocades, es- garriades, però que per sort van tenir uns pares que els van enviar a temps a aquest refugi del qual van sortir disposats a triomfar com en sortireu vosaltres d'aquí dos mesos. Perquè a la vida tot costa. I tot té un preu.

Va continuar parlant amb aquest to amenaçador, enigmàtic i pervers, amb la veu ferma i sense atropellar-se. Feia la sensació que tenia el discurs ben après. En aquest moment em vaig recordar de les fotografies que havia vist al passadís, retrats enormes d'antics alumnes que acumulaven pols i aspror. Per un moment vaig perdre l'atenció fins que va anomenar la torre grisa i va pujar el to de veu.

—No m'agradaria haver-hi d'enviar ningú, a la torre, però com us anava dient, hi ha unes normes que

s'han de seguir i cada estiu, tard o d'hora, hi ha algú que tracta d'impedir el bon funcionament de la nostra metodologia. La torre està preparada com ho estem nosaltres!

Ningú va dir res. El discurs de la directora tenia un punt ridícul, que invitava a fer-ne burla, i tanmateix hi havia alguna cosa en ella que despertava un terror immediat. Tots ens vam quedar asseguts en silenci. I quan vaig voler dur-me la mà dreta a la butxaca, un dels vigilants em va assenyalar.

—Què busques a la butxaca?

—Res —vaig dir tremolant. I era veritat. M'havia traït la inèrcia. Era el costum, el que m'havia dut la mà a la butxaca per buscar els xiclets que el vigilant de l'entrada m'havia pres.

La directora se'm va acostar i em va estrènyer el braç dret amb una força d'home que em va recordar el meu pare. Li vaig mirar de prop les mans i quan estava a punt de cridar em va deixar anar i em va acariciar el clatell. Aleshores vaig notar el seu tacte, gèlid com el glaç.

Tota la classe m'estava mirant.

Van ser els seus ulls el que més em va cridar l'aten-

ció. S'asseia dues cadires davant meu, en diagonal. La seva mirada barrejava la súplica amb caràcter, com si s'hi pogués llegir que havia patit i no sabia com deixar de fer-ho. Vaig abaixar la vista i a la sola de les seves sabatilles, escrit amb retolador, hi vaig llegir el nom d'Iris.

I llavors, mentre l'Iris deixava de mirar-me i el silenci s'apoderava un altre cop de la sala, vaig respirar fondo el buit de l'Acadèmia Fènix i vaig pensar en la Laura i en el curs i en les gamberrades. I també vaig pensar què hauria estat de la meva vida si no l'hagués conegut i si hagués continuat amb els entrenaments de futbol a l'escola. On era el meu passat d'esportista? Què quedava del nen que donava cops de peu a la pilota pel passadís de casa i al pati de l'escola? Mai més tornaria a conèixer cap noia! Tots els records que em venien al cap amb la Laura em semblaven mentides, falses i miserables mentides. No m'hauria d'haver deixat dur mai per ella i els seus amics. No hauria d'haver entrat mai en el seu joc. Però això ho sabia ara, tard, després d'haver estat una marioneta per a ella.

Abans que la directora donés per acabada la sessió

em vaig fixar en les cames de l'Iris: les movia compulsivament, com si tingués un tic nerviós. Devia ser por. Pura por.